

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ

12 ΜΑΡΤΙΟΥ 1926

ΑΡΙΘ. 11

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΑΚΟΣ ΚΛΗΡΟΣ

(Επί τῶν δηλώσεων τοῦ νέου Ὑπουργοῦ)

Ὁ νέος Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κ. Δ. Δίγι-
νήτης προέβη εἰς μακρὰς δηλώσεις περὶ τε τῆς παι-
δείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν ἐξετάζομεν τί εἶπε
περὶ τῆς παιδείας καὶ τοῦ πολυθρῦλλήτου γλωσσικοῦ
ζητήματος. Περὶ τῆς Ἐκκλησίας εἶπε τὸ ἑξῆς: « Ἄλλ'
ὀφείλομεν νὰ μεριμνήσωμεν σοβαρῶς καὶ περὶ τῶν
ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν πραγμάτων πρὲπει νὰ ἐνισχύ-
σωμεν τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα τοῦ λαοῦ διὰ τῆς
μορφώσεως κλήρου εἰς τὸ ὕψος τῆς ὑψηλῆς του ἀπο-
στολῆς, διὰ τῆς μορφώσεως διδασκάλου μὲ πίστιν πρὸς
τὸν Θεὸν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν». Αἱ δη-
λώσεις αὗται εἶνε ὄντως σοφαὶ καὶ πρακτικαί, διότι
μόνον ἱερεὺς κλήρος, ἄξιος τῆς ἀποστολῆς του, δύνα-
ται, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, νὰ ἐργασθῆ ὑπὲρ τῆς εὐημε-
ρίας καὶ προόδου τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἔθνους. Εἶνε
ἀλήθεια ἀναμφισβήτητος ὅτι τὰ ἔθνη εὐημεροῦν καὶ
προάγονται οὐχὶ διὰ τῆς μεταβολῆς τῶν νόμων καὶ
τῶν πολιτευμάτων, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀρετῆς τῶν πολιτῶν
καὶ τῆς ἀγάπης καὶ αὐταπαρνήσεως εἰς τὸ κοινὸν ἀγα-
θὸν καὶ τὴν δόξαν τῆς πατρίδος· ὁμοίως δὲ καὶ θεμέλιον
πάσης παιδείας καὶ ἀρετῆς εἶνε ἡ ἀληθὴς εὐσέβεια,
ἣτις «πρὸς πάντα ὠφέλιμός ἐστιν, ἐπαγγελίας ἔχουσα
ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης» (Α' Τιμ. δ', 8). Ἡ
ἀληθὴς εὐσέβεια εἶνε ἡ ἀρχὴ πάσης σοφίας· αὐτὴ ἐνι-
σχύει τὸν ἄνθρωπον ἐν τῷ κρατερῷ ἀγῶνι τῆς ζωῆς·
αὐτὴ παρηγορεῖ εἰς τὰς θλίψεις καὶ δυσχερείας· ἀνυ-
ψώνει τὸ φρόνημα· ἐξευγενίζει τὴν καρδίαν καὶ ἀπο-
δαίνει καλλιρρόη πηγὴ χάριτος καὶ εὐτυχίας ἐν τῇ πα-
ρούσῃ ζωῇ.

Ἀλλὰ τὴν ἀληθῆ ταύτην εὐσέβειαν διδάσκει καὶ
μεταδίδει ὁ εὐσεβὴς καὶ ἀνεπτυγμένος κλήρος, ὅστις
δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν ἑξῆς ἀν τέλει τῆς ἐξω-
τερικῆς λατρείας. Ὁ ἀληθὴς ἱερεὺς «ἐστηλωμένος
Θεῷ καὶ τῷ δήματι», ἵνα κατὰ Νικηανζήνον εἶπω,
ὡς μύστης καὶ διδασκαλὸς τῆς θείας διδασκαλίας καὶ
λαμπρότητι βίου κεκοσμημένος, φωτίζει τοὺς χριστια-
νοὺς· καὶ ἀγιάζει καὶ εἰς τὸν ναὸν καὶ εἰς τοὺς οἴκους
καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ καθέκαστον ὠφελεῖ καὶ ἀποδεικνύει
τοὺς χριστιανοὺς «λαὸν περιούσιον, ζηλωτὴν καλῶν
ἔργων» (Τιτ. β', 14).

Δυστυχῶς πολλάκις ἐπηγγέλθησαν οἱ ἰθύνοντες τὰ

τοῦ Κράτους περὶ ἀνυψώσεως τοῦ κλήρου, ἀλλ' οὐδὲν
κατωρθώθη γενναῖον· ἀφῆθη ὁ ἱερεὺς κλήρος ἐν τῇ
ἀμαθίᾳ ἢ δυστυχίᾳ καὶ εἶνε, πλὴν ὀλίγων ἐξαίρεσεων,
ἀνίκανος νὰ ἐργασθῆ καὶ νὰ δράσῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Περ-
ὄλων τῶν κλάδων ἐγένετο φροντίς καὶ μόνον περὶ τῆς
Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἱεροῦ κλήρου δὲν ἐμερίμνησαν, μεθ-
έλας τὰς ἐκάστοτε ὑποδείξεις καὶ παρακλήσεις τῆς Ἱ-
Συνόδου. Κλήρος δυστυχῆς καὶ μὴ ἐπιστημονικῶς με-
μορφωμένος ἦκιστα δύναται· ν' ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῶν
πανοίων κακοδοξιῶν καὶ τῆς ἀκαλασίας, κατὰ τῶν
δηλητηριωδῶν μισμμάτων τῶν τελευταίων χρόνων.

Ἐγένετο μὲν νόμος, καθ' ὃν πρὲπει οἱ χειροτονού-
μενοι καὶ καθιστάμενοι κληρικοὶ νὰ ἔχουν ἀπολυ-
τήριον τοῦλάχιστον μίᾳς τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν ἢ
τοῦ Γυμνασίου, ἀλλ' ἐφ' ὅσον δὲν θὰ δοθῆ ἀνάλογος
ἀμοιβὴ οὐδεὶς θὰ γείνη ἱερεὺς καὶ θὰ φθάσωμεν, σὺν
τῷ χρόνῳ, εἰς κατάστασιν καθ' ἣν πλείστα χωρία θὰ
εἶνε ἔρημα ἐφημερίων, ὡς συμβαίνει καὶ νῦν ἐνιαχοῦ,
ἂν δὲν ληφθῆ φροντίς σπουδαία καὶ δραστηρία.

Ἐν τῇ παροικίᾳ μου ὁ ἐφημέριος δὲν λαμβάνει
περισσότερας τῶν πεντακοσίων δραχμ. εἰς πολλὰ χωρία
μὲ τὰ νόμιμα τυχηρά. Πῶς θὰ δυνηθῆ ὁ ἐφημέριος νὰ
διατηρήσῃ τὴν οἰκογένειάν του καὶ νὰ ἔχῃ τὸν χρόνον
νὰ ἐργασθῆ ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου του ἐφ' ὅσον πιεζέεται
ὑπὸ τῶν ἀναγκῶν τῆς ζωῆς; Καὶ ποῖος ἀπόφοιτος τοῦ
Γυμνασίου θὰ θελήσῃ, ὅσον καὶ ἂν εἶνε εὐσεβὴς, νὰ
γείνη ποιμὴν τῶν λογικῶν προβάτων ἐφ' ὅσον γνωρίζει
ὅτι θὰ δυστυχῆσῃ;

Οἱ ἐφημέριοι εἶνε αἱ χεῖρες καὶ τὰ ὄργανα τῶν Ἐπι-
σκόπων· ἐφ' ὅσον δὲ δὲν ἔχομεν ἀληθεῖς ἐφημέριους
ἐγγάμους, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς δὲν δύνανται νὰ ἐργασθοῦν
ὡς πρὲπει, καὶ νὰ φέρουν γενναῖα ἀποτελέσματα.

Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ Πολιτεία θὰ λάβῃ τὰ ἀναγκαῖα μέ-
τρα τῆς ἀνυψώσεως τοῦ κλήρου, ἀξίου τῆς ὑψηλῆς του
ἀποστολῆς· κλήρου, ὅστις ἐργῶ τε καὶ λόγῳ θὰ διδάξῃ
καὶ φρονηματίσῃ τὸν ἄλλως εὐσεβῆ Ἑλληνικὸν λαόν.
Ὁ νέος Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὁρθῶς ἀντε-
λήφθη τῆς κατατροχούσης νόσου τῆς κοινωνίας καὶ τῶν
σωτηριῶν φαρμάκων. Ὅχι· ἡμίμετρα· ἀλλὰ κληρικοὺς
μὲ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ ἀνυ-
ψωτὴν ἠθικὴν καὶ οἰκονομικὴν τοῦ ἐφημεριακοῦ ἐγγά-
μου κλήρου.

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως

ΠΟΥΚΑΡΠΟΣ

Ο ΥΛΙΣΜΟΣ, Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ἄν δὲν ἀπατώμεθα, εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ στόματος ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ἀλλὰ μάλιστα ἀπὸ στόματος ἐπιστήμονος θεραπεύοντος ἀπὸ μακρῶν ἐτῶν κατ' ἐιδικότητα τὰς θεϊκὰς Ἐπιστήμας καὶ λειτουργοῦ τῆς ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως ἐν Ἑλλάδι, εἶνε, λέγομεν, ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἀπὸ τοῦ στόματος τοιοῦτου ἐπιστήμου προσώπου καταδικάζεται διαρκῆς ὁ ὕλισμος κατὰ τὴν ἐπισημοτέραν στιγμὴν τῆς δημοσίας αὐτοῦ ἐμφανίσεως. Ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης ἐν τοῖς χρονικοῖς τοῦ παρόντος τεύχους, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Δ. Αἰγινήτης, μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως προσφωνῶν τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Ὑπουργείου τούτου παρουσιασθέντας πρὸ αὐτὸν πρὸς ὑποβολὴν συγχαρητηρίων, εἰς ὅσα ἐμβριθέστατα ἐδήλωσε περὶ τῆς παρ' ἡμῖν παιδείας καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν πραγμάτων προσέειπε καὶ λόγους βαρυσμάντους ἐν σχέσει πρὸς τὴν χρεωκοπίαν τοῦ ὕλισμοῦ ὡς τε θεωρίας καὶ ὡς συστήματος.

Αἱ τόσον ἐπίσημοι αὐτὴ δηλώσεις τοῦ κ. Αἰγινήτου θ' ἀπηχῆσιν— εἴμεθα βέβαιοι— βαθύτατα εἰς τὰς ψυχὰς πάντων τῶν Ἑλλήνων, τῶν τε πιστῶν καὶ τῶν ἐλαχιστομένων τὸν ὕλιστῆν. Καὶ θὰ ἐμποιήσιν βαθυτάτην ἐντύπωσιν ὅχι τόσον διότι τὰς ἐξεστίμωσεν ὑπουργός, ὅσον διότι ἀποτελοῦσι πεποιθήσιν ἐνὸς κορυφαίου παρ' ἡμῖν μύστου τῆς θεϊκῆς Ἐπιστήμης, καὶ δὴ μίας τῶν θετικωτέρων ἐπιστημῶν, οἷα εἶνε ἡ Ἀστρονομία. «Ὁ ὕλισμος— ἐδήλωσε— δὲν εἶνε ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια». Τοῦτο ἀποτελεῖ σήμερον—καὶ ἀπὸ πολλοῦ— ἐπιστημονικὸν δόγμα καὶ ἀξίωμα, αὐτὸ ἡ Ἐπιστήμη ἢ ἀληθῆς φθέγγεται, καὶ, κατ' ἀκολουθίαν, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν ὕλισται καὶ ἅμα ἀληθεῖς ἐπιστήμονες. Πᾶς ὕλιστῆς δὲν εἶνε καὶ ἀληθῆς ἐπιστήμων, ὕλιστικά δὲ δοξάζων καὶ ταῦτα ἐξαγγέλλον ὡς δόξας τῆς Ἐπιστήμης φωρᾶται συκοφαντῶν τὴν Ἐπιστήμην, ἢ τοῦλάχιστον ἐσφαλμένην περὶ αὐτῆς ἀνίληψιν ἔχων. Τὸ πρᾶγμα εἶνε γνωστὸν πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὅσακις ἐκφέρεται ὡς βεβαίωσις ὑπὸ θεολόγων, ἀποδίδεται εἰς θεολογικὴν προκατάληψιν κατὰ τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀξίας τῆς Ἐπιστήμης. Λεγόμενον ὅμως, καὶ δὴ κατὰ τὸν μᾶλλον ἐπίσημον τρόπον, ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Καθηγητοῦ τῆς Ἀστρονομίας, ἀνδρὸς ὑπερέχου ἐν τοῖς ἐπιστημονικοῖς κύκλοις τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐξόχου ἀστρονόμου ἐν τῇ διεθνείᾳ ἀστρονο-

μικῇ ἐπιστήμῃ, ὡς τε παγία αὐτοῦ ἐπιστημονικὴ πεποίθησις καὶ ὡς προγραμματικὴ ἀφετηρία τῆς δρασεώς του ὡς Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, εὐνόητον ὁποῖαν ἔχει ἀξίαν διὰ πάντας τοὺς παρ' ἡμῖν κύκλους.

Καὶ εἶνε, προφανῶς, τοῦτο βαθεῖα ἐπιστημονικὴ πεποίθησις τοῦ κ. καθηγητοῦ τῆς Ἀστρονομίας καὶ Ὑπουργοῦ, διότι εἰς τὴν γένεσιν τῆς πεποιθήσεως ταύτης καὶ τὴν ἐμπέδωσιν αὐτῆς ἐν τῇ ψυχῇ του ἠγαγεν αὐτὸν αὐτῆ αὐτῆ ἢ ἐπιστήμη, τὴν ὁποῖαν θεραπεύει. Ὑπῆρξεν ἀστρονόμος, ὁ ὅποιος, θέλων νὰ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός, ἐδήλωσεν, ὅτι ὅπου δῆποτε τοῦ ἐνάστρου οὐρανοῦ κἄν ἔστρεψε τὸ τηλεσκοπίον του καὶ ὅπου δῆποτε ἐπιμελῶς καὶ προσεκτικῶς κἄν διηρένησε τὰς οὐρανιας ἐκτάσεις, ἐν τούτοις οὐδαμοῦ ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ τὸν Θεόν. Ὁ ἀστρονόμος οὗτος ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι «ὀφθαλμοὺς ἔχουσι καὶ οὐ βλέπουσι», οἱ ὅποιοι νομίζουν ὅτι ἀληθεῖς γνώσεις εἶναι μόναι αἱ ἐκ τῆς ἐμπειρίας διὰ τῶν ὑλικῶν λαμβανόμεναι αἰσθητηρίων καὶ καταδικάζουσιν τοιοῦτοτρόπως, ὅλον τὸν ἄλλον πλοῦτον τῶν γνώσεων τῶν, ὁ ὅποιος εἶνε ἀπείρως εἰρύτερος, εἰς τὸ νὰ θεωρῶνται ψευδαισθητοὶ καὶ φρεναπάται. Ὅλος ἀντιθέτως πρὸς τοὺς στενοκεφάλους τούτους ὕλιστὰς καὶ ἀθέους, ἔρχεται ὁ νέος ὑπουργός κ. Αἰγινήτης, ἀποκλειστικῶς ὡς ἀλ θῆς ἐπιστήμων ἀστρονόμος νὰ διακηρύξῃ κατὰ τὸν ἐπισημοτάτον τρόπον ἐξ ὀνόματος τῆς ἐπιστήμης του, ὅτι ὅχι πλέον αἱ ἄλλαι ἐπιστήμαι, ἀλλ' αὐτὴ ἡ θετικὴ Ἐπιστήμη «ἐπὶ τῇ βάσει τῶν θεμελιωδῶν αὐτῆς ἀρχῶν, ἄγει ἤδη εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ὑπάρξεως ἀνωτέρας δημιουργικῆς δυνάμεως». Ἡ ἐπιστήμη δηλαδὴ τῆς Ἀστρονομίας ἦλθεν ἐπὶ μᾶλλον νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἣν πρότερον εἶχε πιθानῶς πεποιθήσιν περὶ τῆς ὑπάρξεως ἀνωτέρας δημιουργικῆς δυνάμεως, ἥτοι τοῦ Θεοῦ· ἂν δὲ τυχὸν δὲν εἶχε ταύτην τὴν πίστιν, ἡ Ἀστρονομία ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τῷ ἀπεδείχθη πολὺ πολιμιότερα, διότι συνετέλεσε νὰ εὕρῃ ὅτι δὲν ἐκέκτητο πρότερον, δηλ. τὴν εἰς τὸν Δημιουργὸν πίστιν.

Ἐβεβαίωσε, κατὰ ταῦτα, ὁ διαπρεπὴς ἀστρονόμος ὑπουργός διὰ τῶν δηλώσεών του τούτων ὅτι πρὸ πολλοῦ ἀπετέλει πεποιθήσιν τῶν ἀστρονομικῶν μεγαλοφυῶν, ὅποιοι οἱ Κέπλερ, Κοπέρνικος, Γαλιλαῖος, Κιουβιέ, Φαραδάϊ, καὶ ἄλλοι. Ὅσῳ περισσότερον εὐρύνεται τὸ πεδῖον τῆς Ἐπιστήμης—ἐγραφεν ὁ ἀστρονόμος Ἐρσμελ—, τόσῳ πολυαριθμότεραι καθίστανται αἱ ἀποδείξεις περὶ ὑπάρξεως παντοδύναμου δημιουργικῆς πανσοφίας. Ὁ Κέπλερ εἶχεν, ἐκφρασθῆ ἀκόμη ἰσχυρότεροι: «Ἐν τῇ δημιουργίᾳ

ὄσει ἄπτομαι τὸ Θεοῦ διὰ τῶν χειρῶν! Καὶ εἶνε πολὺ φυσικὸν οἱ ἀστρονόμοι ὑπὲρ πάντας τοὺς λοιποὺς ἐπιστήμονας νὰ πιπτεύωσιν εἰς τὴν ὑπερξεν Ὑψίστου Δημιουργοῦ, παντοδυνάμου ἅμα καὶ πανσόφου, διότι, κατέχοντες τὴν ἐπιστήμην τῆς σποιδίως τῶν οὐρανίων σομάτων καὶ τῶν διεπόντων τὰς σχέσεις καὶ τὰς κινήσεις των φυσικῶν νόμων, διαρκῶς εἰρῶσκονται πρὸ θαυμάτων ἁρμονίας καὶ τάξεως καταπληττότων τὸν νοῦν των καὶ προκαλούντων βαθύτατον θαυμασμόν. Εἰς ἐκάστην στροφὴν τοῦ τηλεσκοπίου των οἰογεὶ συναντῶσι πανταχοῦ ἀναγεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀληθῆ δὲ περὶ αὐτοῦ σχηματίζοντες ἰδέαν θρησκευοῦσι πάντως καθαρώτερον καὶ ὑψηλότερον καὶ βαθύτερον οἰουδὴποτε ἄλλου πιστοῦ. «Τὰ ἀόρατα αὐτοῦ τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται ἢ τε αἰδιος αὐτοῦ δύναμις καὶ θεϊότης». Αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ ἀόρατα διαρκῶς κείνται ἐνεργέστατα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου ὀπλισμένων ὀφθαλμῶν τῶν μυστῶν τῆς ἀστρονομικῆς ἐπιστήμης, καὶ διὰ τοῦτο εἶνε «ἀναπολόγητοι» πράγματι ἐκείνοι τῶν ἀστρονόμων, οἱ ὅποιοι δὲν νοοῦσιν ἐκ τῶν ὄρατων ποιημάτων τὴν θεϊότητα τοῦ Ὑψίστου αὐτῶν Ποιητοῦ.

Ἄλλ' ἐκ τῶν δηλώσεων τοῦ ἀστρονόμου Ὑπουργοῦ βεβαιοῦται διὰ μυριοστὴν φορὰν καὶ μία ἄλλη ἀλήθεια: ὅτι οὐ μόνον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ προκύψῃ σύγκρουσις μεταξὺ Θρησκείας καὶ Ἐπιστήμης, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας, καὶ ἁρμονικῶς συνυφίστανται ἀλλήλας ὑποστηρίζουσαι. Οἱ ὕλισται ἐβεβόιουν—καὶ βεβαιοῦν ἀκόμη—πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἀστηρίκτων καὶ ἀσυστάτων θεωριῶν των, ὅτι ἡ Θρησκεία καὶ ἡ Ἐπιστήμη ἀποκλείουσιν ἀλλήλας ὡς τέλει ἀσυμβίβαστοι. Ἄλλὰ καὶ μόνον τὸ γεγονός ὅτι εἰς τὰ αὐτὰ πρόσωπα συναντῶνται καὶ ἡ Ἐπιστήμη καὶ ἡ Θρησκεία καὶ ἁρμονικῶς συνυφίστανται, μαρτυρεῖ περὶ τοῦ ψεύδους τοῦ ἀνωτέρω δισχιρισμοῦ. Ἐξήνεγκαν τὸ δόγμα οἱ ὕλισται, ὅτι «πάντες οἱ ἐπιστήμονες εἶνε ἄπιστοι». Ἄλλὰ τὸ δόγμα τοῦτο εὐκολώτατα κατελύθη, ἀφ' ἧς ἡ λεπτομερὴς ἔρευνα τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων οὐ μόνον τῶν ἀρχαιοτέρων, ἀλλὰ καὶ τῶν νεωτέρων καὶ τῶν συγχρόνων ἐπιστημόνων ἀπέδειξε πᾶν τοῦναντίον ὅτι διῆλα δὴ σχεδὸν ἄνευ ἐξαίρεσεως πάντως οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες εἶνε θρησκοί. Θὰ ἐπληροῦμεν σελίδας ὅλας τῆς «Ἐκκλησίας» εἰς ἐπεχειροῦμεν νὰ παραθέσωμεν ὀνόματα θρησκονόντων ἐπιστημόνων. Τὸν βουλόμενον νὰ ἴδῃ τὰ ὀνόματα ταῦτα παρασέμπομεν εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Engel («Die grössten Geister über die höchsten Fragen»—«Τὰ μέγιστα πνεύματα περὶ τῶν ὑψίστων ζητημάτων»), τοῦ

Dennert («Gottes Zeugen im Reich der Natur»—«Μάρτυρες τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς φύσεως»), τοῦ Kneller («Das Christentum und die Vertreter der neueren Naturwissenschaft»—«Ὁ Χριστιανισμὸς καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς νεωτέρας Φυσιολογίας»), τοῦ Tabrum («Θρησκευτικαὶ πεποιθήσεις τῶν συγχρόνων ἐπιστημόνων»), τοῦ Dennert («Ἡ θρησκεία τοῦ Φυσιοδίφου»), τοῦ Dönncke («Ἡ Ἐπιστήμη καὶ ἡ εἰς Θεὸν πίστις» κλ. Ἐκ τῆς μελέτης τῶν συγγραμμάτων τούτων καὶ τῶν τειούτων, αἵνα ἐκθέτουσι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐρευνῆς των μετ' ἀξιοσημειώτου ἀμερολήψιας, συμπραίνεται, ὅτι ἡ πίστις μεταξὺ τῶν ἀληθῶν ἐπιστημόνων ἀποτελεῖ γενικὸν κανόνα, ἡ δὲ ἀπιστία ἐξαίρεσιν. Καὶ τοῦτο, διότι, κατὰ τὸν χημικὸν Σιμπέην, οἱ μῖστοι τῶν θετικῶν Ἐπιστημῶν βιθύτερον εἰσδύουσιν εἰς τὰ μυστήρια τῆς φύσεως. Τοῦτο περισσότερον κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῆς Ἀστρονομίας, ἡ ἥποια, κατὰ τὸν ἀστρονόμον Μίδλερ, «εἶνε ἰδιαίτερος κεκλημένη νὰ ζωογονῇ καὶ ἐνισχύῃ τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις».

Τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν εἶνε τυχαῖον. Καὶ δὲν εἶνε τυχαῖον, διότι τὸ γεγονός τῆς ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς τῶν θρησκονόντων ἐπιστημόνων καὶ τῆς θρησκευτικότητος τῶν μεγάλων ἐπιστημόνων, εἶνε γεγονός πάσης ἐποχῆς, καὶ αὐτῆς τῆς σημερινῆς, τῆς κατ' ἐξοχὴν θετικῆς θεωρούμενης. Εἶνε δὲ ἐπιστήμων τῆς συγχρόνου ἐποχῆς καὶ ὁ προχθὲς τόσον ἐπιστήμων; τόνισας ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀστρονόμου τὴν ἀλήθειαν, ὅτι «αὐτὴ ἡ θετικὴ Ἐπιστήμη ἀγχι ἤδη εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ὑπάρξεως ἀνωτέρας δημιουργικῆς Δυνάμεως». Καὶ ἐκ τῆς δηλώσεως ταύτης τοῦ Ἀστρονόμου Ὑπουργοῦ ἐξάγεται, ὅτι ἐπάρχει ἐν αὐτῇ τῇ Ἐπιστήμῃ τὸ ἄγον πρὸς τὴν πίστιν, καί, κατ' ἀκολουθίαν, οἱ ἀληθεῖς ἐπιστήμονες δὲν δύναται νὰ εἶνε ἄπιστοι· ὅτι δὲ μεταξὺ τῶν ἐπιστημόνων παροουσιάζονται ὡς ἄπιστοι καὶ ὕλισται, δὲν δύναται νὰ θεωρῶνται ἀληθεῖς ἐπιστήμονες.

ΤΥΠΙΚΗ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

ΤΗΣ ΕΡΩΤΗΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΣΥΜΠΗΤΟΥΣΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ ΤΟΥΤΟ

Τῆς ΠΕΜΠΤῆς Τῆς Β' ΕΒΔΟΜΙΑΔΟΣ ΤῶΝ ΜΗΣΕΙΩΝ

Αἱ Ἀκολουθίαι κανονίζονται κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐν τῷ Τυπικῷ ἀναγραφόμενων Α' καὶ Β' περιπτώσεων, ὧδε:

Τῇ Τρίτῃ πρωτῆ. Εἰς τὸν Ἑσπερινὸν μετὰ τὸν προοιμιακὸν εἰς τὸ «Κύριε, ἐκράξα» τὰ **τρὶα** τῆς σειράς τοῦ Τριῶδου προσόμοιου Σιανῶ ἐξέπετασας,

Χριστέ» καὶ τὰ **τρία** προεόρτια «Κεκοιμημένον μυστήριον» Δόξα, καὶ νῦν «Εὐαγγελίζεται ὁ Γαβριήλ», τὸ φῶς ἰλαρὸν καὶ τὰ Ἀνογνώσματα τῆς ἡμέρας. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὸ Ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου «ὁ σαῶσι σταυρωθεὶς, Κύριε» (δύς) καὶ τὸ Μαρτυρικὸν ἅπαξ. Δόξα, καὶ νῦν «Γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἔγνω». Τὸ Τρισάγιον, Θεοτόκε Παρθένε, Παναγία Τριάς, Εἴη τὸ Ὄνομα, Εὐλογήσω τὸν Κύριον, καὶ Ἀπόλυσις

Τῆ Τρίτῃ ἑσπέρας. Ἀναγινώσκεται τὸ Μέγα Ἀπόδειπνον

Τῆ Τετάρτῃ πρωῶ. Μετὰ τὸ Μεσονυκτικὸν τὰ Κατανυκτικὰ Τροπάρια «Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε» καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Μετὰ τὴν Συναπτήν τὸ «Θεὸς Κύριος μετὰ τῶν Σίχων αὐτοῦ, Καὶ τὸ προεόρτιον Ἀπολυτικίον Σήμερον τῆς παγκοσμίου χαρᾶς». Τὸ Ψαλτήριον τῆς ἡμέρας κτλ. Ὅρα ἐν Τυπικῷ περιήρτων Α' § 2 Προηγιασμένη οὐ τελείται, πλὴν μόνον ἐν ταῖς Μοναῖς, ὡς τὸ Τυπικὸν ὁρίζει.

Τῆ Τετάρτῃ ἑσπέρας. Ὁ Μέγας Ἑσπερινὸς τῆς Ἑορτῆς, ὡς διατέτακται ἐν τῷ Τυπικῷ (περίπτωσις Α' § 3).

Τῆ Πέμπτῃ πρωῶ. Ὁ Ὅρθρος καὶ ἡ Θ. Λειτουργία τῆς Ἑορτῆς τελείται, ὡς διατυποῦται ἐν τῷ Τυπικῷ (περίπτωσις Α' § 4 καὶ 5).

Τῆ Πέμπτῃ ἑσπέρας. Γίνεται ἡ Ἀπόδοσις τῆς Ἑορτῆς, κατὰ τὰ ἐν περιπτώσει Γ' § 18 διαλαμβανόμενα.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΦΑΡΛΕΚΑΣ
Γραμματεὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Παράγωγον θέαμα.

Δέον νὰ ἐξαρθῆ καὶ ἀπὸ τῶν σελίδων τῆς «Ἐκκλησίας» ἡ ἐπιμονή, μεθ' ἧς ἡ φοιτητικὴ νεολαία παρηκολούθησεν ἐν θρησκευτικῇ κυριολεκτικῶς εὐλαβείᾳ τὰς ἀπολογητικὰς ὁμιλίας, τὰς ὁποίας ἐπὶ δύο συνεχεῖς ἐβδομάδας ἀνὴρ διήμερον ἐδίδαξεν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Νομικῆς Σχολῆς ὁ Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Γρηγόριος Παπαμιχαήλ. Τὸ ὄραλον τοῦτο θέαμα τῆς ἀκαδημαϊκῆς νεολαίας, διψώσης νὰ φωτισθῆ ἐπὶ σπουδαιότητος ζητήματος σπαργώσης ἐπικαιρότητος, οἷον ὁ σοσιαλισμὸς καὶ ὁ κομμουνισμὸς, ἐμ ὄνως παρακολουθησάσης τὴν συνέχειαν τῶν ὁμιλιῶν ἄνευ διακοπῆς, καὶ ἀμελησίας τοῦ ἐπιβεβλημένου, ἄλλως τε, μετὰ τὸν πνευματικὸν τῆς ἡμέρας κάματον ἀνακουφιστικοῦ περιπάτου, εἶνε τεκμήριον τῆς ἐπὶ τὰ σοβαρὰ τροπῆς τοῦ διαφέροντος τῶν νεαρῶν διανοῶν καὶ ψυχῶν. Ἄλλ' ὅτι, πολλαπλασιάζει τὴν χαρὰν τῶν φιλοσοφησάντων ἐπὶ τοῦ

θεάματος τούτου, εἶνε αἱ ὑπὸ τῆς ἀκαδημαϊκῆς νεολαίας ἐκδηλωθεῖσαι ἐνθουσιώδεις καὶ ἐπανειλημμέναι ἐπιδοκιμασίαι τῶν ὑγιῶν κοινωνικῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ὑψηλῶν ἰδεωδῶν, τῶν ὑπὸ τοῦ κομμουνισμοῦ ἀνατρεπομένων. Οὕτω ἡ πανεπιστημιακὴ νεολαία διεδήλου τὴν ἐφεσιν ὅπως, πρὸ τῶν ἀριδύλων ἀθλίων κατατηγμάτων τοῦ ἐφηρμοσμένου ὑπολοσεβισμοῦ, διακρατηθῆ ἡ ἐντομος καὶ ἠθικὴ ἐν τῇ κοινωνίᾳ τάξις ἐπ' ἀγαθῶ πλουσίων καὶ πτωχῶν, κεφαλαιούχων καὶ ἐργατῶν, ἐργοδοτῶν καὶ ἡμερομισθίων, καλλιεργῶνται δὲ ἐν πνεύματι χριστιανικῶ τὰ ἰδεώδη τῆς ἀγάπης, τῆς ἀλληλεγγύης, τῆς ἀμοιβαιότητος, δι' ὧν ἀποφεύγεται πᾶσα ἐπὶ τῶν πολλῶν τυραννία τῶν ὀλίγων, καὶ ἀποσοβίται ἡ πολιτισμὸν χλιετηρίδων καὶ πᾶσαν ἀξίαν ἀνατρέψασα δικτατορία τοῦ προλεταριάτου, ἣτις προὔξεν ἑσεν εἰς τὸ ρωσικὸν ἔθνος φθορὰν πολλαπλασίαν τῆς ὑπὸ τοῦ τελευταίου πολέμου εἰς τὴν ἀνθρωπότητα προξενηθείσης.

Ἰσότης.

Ἐπάλληλα ἔρχονται τὰ δείγματα τῆς ἰσότητος, τὴν ὁποίαν ἐπηγγέλθησαν νὰ ἐφαρμόσουν ἐν Ρωσίᾳ οἱ σοσιαλισταὶ-δημοκράται-μπολοσεβικοί, ραπίζοντες κατέξουτελιζόντες τὴν ἐν ταῖς ἀστικαῖς κοινωνίαις κρατοῦσαν ἄδικον ἀνισότητα. Πρὸ ἡμερῶν ἠγγέλλετο ὅτι ὁ πολυτελέστατος βίος τῆς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Νορβηγίας μπολοσεβικῆς πρεσβείρας εἶχε κατατηθῆ ἐκεῖ δημόσιον σκάνδαλον ἐν τῇ ἐνταῦθα ρωσικῇ πρεσβείᾳ κατὰ τὰς δεξιώσεις τῆς ἀστράπτει μυθικῆ λάμψις καὶ ἀφθονεῖ πᾶσα ἀγαθωσύνη, καθ' ἃ καταμαρτυροῦσιν οἱ ἰδόντες καὶ οἱ γευθέντες· προχθὲς δὲ μετεδόθη ἡ εἶδησις, ὅτι ὁ νέος τῆς Ρωσίας πρεσβευτῆς ἐν Λονδίνῳ, τὰ διοριστήρ ἄ του ἐορτάζων, παρέθεσεν εἰς πεντακοσίους πρὸσκεκλημένους τοῦ λιτώτατου γεῦμα, τοῦ ὁποίου τὸ σπαρτιατικὸν ὀψολόγιον ἐνεποίησε βαθεῖαν αἰσθησιν καὶ εἰς τοὺς λαιμαργότερους ἐκ τῶν ἀστῶν. Δεδομένου ὄντος, ὅτι ἀπὸ ἐπταετίας ἡ ἰσότης εἶνε ἤδη ἐφηρμοσμένη ἐν τῇ Μπολοσεβικίᾳ καί, κατ' ἀκολουθίαν, ἐν τῇ αὐτῇ πολυτελείᾳ ἐδεσμίτων καὶ ἀμφιέσεων ζῶσι πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ πολῖται τῆς «συντροφικῆς» πολιτείας, ἀποβαίνει μέχρι σήμερον ἄλυτον τὸ αἶνιγμα τοῦ ἐκ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους θανάτου τῶν ἑκατομμυρίων εὐτυχῶν ἀνθρώπων.

Ἡ φρογὰ τῆς ἐκλύσεως.

Τὸ κῆμα τῆς μεταπολεμικῆς διαφθορᾶς δὲν εἶνε κλῆρος τῶν πόλεων μόνον καὶ τῶν μεγάλων κέντρων· ὄμορσε καὶ πρὸς τὴν ἐπαρχίαν. Ἀνταποκρίται ἐφημερίδων ἐκ τῆς ἐπαρχίας ἀναφέρουν ἀπίστευτα κυριολεκτικῶς πρῶγματα. Πολίχναι καὶ χωρία, ἀλλὰ κα

πόλεις ἐπαρχιακαί, μέχρι χθές φοροῦσαι τὸν λευκὸν πέπλον τῆς παρθενικῆς ἀγνότητος, σήμερον ἀπέκτηρον φαιδρὰ κέντρα διασκεδάσεων ἀμιλλώμενα περὶ τοῦ πρὸς τὰ ἐντὸς καὶ τὰ περὶ τῆς πρωτευούσης. Ἀπέκτησαν «νυκτερινὰ κέντρα» μὲ «τζάτζ—μπάντ», «καφέ—ἀμάν» καὶ «ἀρτίστες», ἐπαρχιακὰ «Μουλέν Ραύζ» μὲ ἀφθονοὺς καμπανίτην καὶ ὅ,τι ἂν ἤθελε ψυχὴ ἐκλύτων ἀνθρώπων ἐπιθυμήσει. Καὶ εἰρυνεύονται καὶ σατυρίζουν οἱ ἀνταποκριταὶ τὸ εἰς τὰ κέντρα ταῦτα θέαμα τοῦ «χωρικοῦ μὲ τὴν κάπα», χωρικοῦ ὁ ὅποιος σκορπίζει τὰ ἄφθονα προϊόντα τῆς ἐργασίας του παρὰ τὸ πλευρὸν γυναιῶν ὡς πατήρ ἢ υἱὸς ἢ σύζυγος, συχνάκις πάντες ὁμοῦ διεκδικοῦντες τὰ αὐτὰ «εἶδωλα τῆς νυκτερινῆς ζωῆς», ἀποστραγιγίζοντες οὕτω τὸ σφρίγος τῆς ἐργατικότητος των καὶ τὰ βαλάντια. Ἄλλ' εἶνε πρωτάκουστα ταῦτα. Ἐἶν ἡ ἐπιδημία, ὑπερεκχειλίζουσα τὰ μωσαϊκὰ κοινωνικὰ συγκροτήματα τῶν μεγάλων κέντρων, ὀρμητὴ ἀκάθεκτος κ' ἰ πρὸς τὰ ἀποκεντρα καὶ τὰς ἐσχατίας, θὰ καταστῇ ἐνδημικὴ καὶ θὰ ἦνε δυσχερέστερον τὸ ἔργον τῆς ἀπολυμάνσεως μετὰ τὴν σήψιν. Δέον ν' ἀσκηθῇ προφυλάξεως ἔργον ἀπὸ τοῦ νῦν, διὰ νὰ μὴ σταυρώωμεν ἀπέλπιδες τὰς χεῖρας μετέπειτα.

Πεποίθησις.

Καίτοι ὀκταετία ὅλη παρήλθεν ἀπὸ τοῦ τερματισμοῦ τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ἐν τούτοις δὲν κατωρθώθη ἔτι νὰ εἰρηνεύσῃ ἡ ἀνθρωπότης πρὸς ἑαυτήν. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τόσα ζητήματα διχοστασίας τῶν ἔθνων καθ' ἑκάστην ἀγγέλλονται καὶ τόσαι ἀφορμαὶ νέων προστριβῶν, ὥστε ὁ κόσμος νὰ διατελῇ ἐν διαρκεί ἀγωνιώδει φόβῳ, ὅτι σήμερον-αὔριον ἐκρήγνυται νέος πάλιν πόλεμος, ὁ δὲ πόλεμος οὗτος προμηνύεται ἀσφαλῶς ἀπείρωσ τοῦ προηγουμένου ὀλεθριώτερος. Ἄλλ' ἀκριβῶς ὁ φόβος οὗτος τῶν λαῶν εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος πᾶν ἐμφανιζόμενον εἰς τὸν πολιτικὸν ὀρίζοντα νέον ἀπειλητικὸν νέφος συγκρατεῖ εἰς τὰ ὄριά του. Ὅσο ἀγωνιώδης εἶνε ὁ φόβος νέας σφάγης, τόσο ἀγωνιωδεότερα καθίσταται ἡ προσπάθεια τῶν ὑπευθύνων πολιτικῶν ἀρχόντων νὰ δημιουργῶσι τοιαύτην ὑπὲρ τὸν διεθνή ὀρίζοντα πολιτικὴν ἀτμόσφαιραν, ὥστε νὰ μὴ ἀποκρύπτονται ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τῶν τόσο πολλῶν δοκμασθέντων καὶ καταπονηθέντων καὶ ἐξαντληθέντων λαῶν αἱ φωναὶ καὶ θαλπναὶ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου τῆς εἰρήνης. Καὶ ἡ προσπάθεια αὕτη ἀποβαίνει ὁσημέραι πεποίθησις τῶν λαῶν, ἥτις θ' ἀποτελῇ ἐπὶ μακρὸν τὸν γρανιτώδη βράχον, ἐφ' οὗ θὰ θραύωνται αἱ ὀθενδήποτε τυχὸν ἐκδηλωθησόμεναι ὀρμαὶ πολεμοχαρῶν τυχοδιωκτῶν. Ταύτην ἀκριβῶς τὴν πεποίθησιν καὶ ἐξέφρασε καὶ ἡρμήνευσε

δι' ὅσων τελευταίως μετὰ τόσης θέρμης ὑπὲρ τῆς συνθήκης τοῦ Λοκάρνο ἠγόρευσεν ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας

ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἀ. Ἱερά Σύνοδος συνήλθε δις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἀποφασίσασα πρὸς τοὺς ἄλλοις ὅπως προκηρυχθῇ διαγωνισμὸς πρὸς συγγραφὴν ἱστορικῆς πραγματείας περὶ τῆς δράσεως καθόλου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κλήρου κατὰ τοὺς μετὰ τὴν ἄλλωσιν χρόνους ὑπὲρ τοῦ ἔθνους, εἰς τιμὴν τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Π. Πατρῶν Ἰερωνοῦ.

— Συμφώνως τῇ ληφθείσῃ ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀποστέλλονται ἐκ νέου πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχαις τὰ θέματα τῆς συγκληθείσης ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Συνόδου κατὰ τὸ διάγραμμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὅπως, κατὰ τὴν προσεχῆ συνέλευσιν τῆς Ἱεραρχίας γίνωσιν εἰσηγήσεις ἐπὶ τῶν διαφόρων θεμάτων.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο μετατεθῇ εἰς τὴν Δευτέραν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ὡς καὶ κατ' ἄλλα ἔτη γίνεται, κατὰ τὴν γνωστὴν διατύπωσιν τοῦ Τυπικοῦ. Ἡ δὲ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου μετατεθῇ εἰς τὴν Τρίτην ἡμέραν τοῦ Πάσχα.

— Εἰς τὴν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σ. Μητροπολίτου Σύρου κ. Ἀθανασίου συσταθεῖσαν ἐπιτροπείαν πρὸς ἴδρυσιν ἐν Σίφῳ ἀναθηματικῆς στήλης τῶν πεσόντων ἐν τοῖς τελευταίοις πολέμοις προσέφερε καὶ ὁ Σ. Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλόπολεως κ. Πολύκαρπος καταγόμενος ἐκ Σίφνου δραχμὰς 500.

— Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν ἀνέλαβε τὸ Ὑπουργεῖον ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δηλοσίας Ἐκπαιδεύσεως ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Δημήτριος Αἰγινήτης, καὶ ἄλλοτε διευθύνει τὸ Ὑπουργεῖον τοῦτο. Κατὰ τὴν ἀνάληψιν τῶν καθηκόντων του ἐκθέτων τὰς σκέψεις του ὁ νέος Ὑπουργὸς ἐτόνισεν, ὅτι ἡ Παιδεία, λόγῳ τῶν σινεχῶν πολέμων, τῶν ἐντεῦθεν δυσχερειῶν, καὶ ἐξ αὐτῆς ἀκόμη τῆς ἀμελείας τῆς Πολιτείας, παρουσιάζει μεγάλας ἐλλείψεις. Εἰς τοῦτο συνέτεινεν ἐπ' ἐσχάτως καὶ ὁ αὐτίετος γλωσσικὸς ἀνταγωνισμὸς, ὅστις παρέλυσεν τὴν ἐκπαίδευσιν διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως τῶν καλλιτέρων ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μεριδῶν. Ἡ παρατηρουμένη ἀναρχία τῆς γλώσσης συνέτεινεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν παραλίπνισιν τῆς Παιδείας. Τὸ ἔργον τῆς διαπλάσεως τῆς γλώσσης ἀνίκει εἰς τὴν Ἀκαδημίαν καὶ ἐλλεῖπει ταύτης εἰς τοὺς αἰ-

λολόγους, γλωσσολόγους, λογοτέχνες και ποιητάς. Ἡ γλώσσα θὰ εὕρη τὸν δρόμον τῆς προϊόντος τοῦ χρόνου διὰ τῆς ἐξελίξεως καὶ συνεπῶς εἰς οὐδὲν ἄφελει ὁ δημιουργούμενος θορυβώδης γλωσσικός ἀγών. Ὁ κ. Αἰγινήτης προσέθεσε σχετικῶς, ὅτι ὁ ἴδιος εἶνε ὑπὲρ τῆς ἀπλοποιήσεως τῆς γλώσσης διὰ τῆς καταργήσεως τύπων δυσλήπτων τῆς καθαρειούσης. Τοὺς γλωσσικούς μεταρρυθμιστὰς—εἶπε—δὲν τοὺς θεωρεῖ κομμουνιστὰς, ἀλλὰ φανατικούς γλωσσουπλάστας, ἱκανοὺς νὰ θυσιάσουν εἰς τὸν γλωσσικὸν φανατισμὸν τῶν τὸ ὄρθόν, τὸ καθῆκον καὶ αὐτὸ τὸ εκπαιδευτικὸν συμφέρον... Ἔργον τοῦ διδασκάλου εἶνε τώρα ἡ ἀναπτέρωσις τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ὅλη αὐτοῦ ἀποστολὴ εἶνε μεγίστη. Ὁφείλει νὰ καταπολεμήσῃ τὰ ὀλέθρια διδάγματα τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τοῦ ὕλισμοῦ, ὁ ὁποῖος καταδικάζεται ὑπὸ τῶν νεωτέρων διδαγμάτων τῆς ἐπιστήμης ὡς σύστημα ἐντελῶς χρεωκοπήσαν. Εἶτα ὁ κ. Δ. Αἰγινήτης ἔστρεψε τὸν λόγον εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά ζητήματα. Ὁφείλομεν, εἶπε, νὰ μεριμνήσωμεν σοβαρῶς καὶ περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν πραγμάτων· πρέπει νὰ ἐνισχύσωμεν τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα τοῦ λαοῦ, διὰ τῆς μορφώσεως κλήρου εἰς τὸ ὕψος τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς του, διὰ τῆς μορφώσεως διδασκάλου με πίστιν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐδραιωθῇ ἡ πίστις τοῦ λαοῦ, πρέπει νὰ διδαχθοῦν καὶ πεισθοῦν πρῶτοι αὐτοί, ὅτι ὁ ὕλισμος δὲν εἶνε ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια. Αὐτὴ ἡ θετικὴ ἐπιστήμη ἐπὶ τῇ βάσει τῶν θεμελιωδῶν αὐτῆς ἀρχῶν ἄγει ἤδη εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ὑπάρξεως ἐνωτέρας δημιουργικῆς δυνάμεως. Δι' ὅλα δὲ σχεδὸν τὰ ὑπέροχα πνεύματα τοῦ κόσμου ὁ ὕλισμος ἔχει πλέον χρεωκοπήσει. Καθ' ἣν δὲ ἐποχὴν καὶ αὐτοὶ οἱ φανατικώτεροι τῶν ὕλιστῶν δὲν δύνανται νὰ μὴ ἀναγνωρίσουν ὅτι τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς, τῆς ἐν τῷ κόσμῳ καταπληκτικῆς Π ρ ο ν ο ί α ς, τὰ φαινόμενα τῆς συνειδήσεως, τῆς σκέψεως, τῆς ψυχῆς, τὰ παρατηρούμενα καθ' ἐκάστην ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, εἶνε ἀδύνατον νὰ προῆλθον ἐκ μόνης τῆς ὕλης· ὅταν οὐδεὶς σχεδὸν σοβαρὸς ἐπιστήμων εἶνε πλέον ἱκανὸς νὰ ἰσχυρισθῇ σπουδαίως ἢ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός, ἡ θρησκεία δὲν εἶναι πλέον, ὡς κακῶς ἐλέχθη, χρήσιμος διὰ τὸν λαὸν μόνον, ἀλλὰ ἀπαραίτητος σύμβουλος καὶ παρήγορος ὁδηγὸς δι' ὅλους, μικροὺς καὶ μεγάλους, ἰσχυροὺς καὶ ἀσθενεῖς, ἀμαθεῖς καὶ σοφοὺς. Τὸ ὄνειρον τῆς αὐτομάτου δημιουργίας τῆς ζωῆς διελύθη ἤδη ὀριστικῶς καὶ ἀναμφισβητήτως. Ἡ δὲ μεταμόρφωσις τῆς νεκρᾶς ἀνοργάνου καὶ ἀνευ συνειδήσεως ὕλης εἰς ὀργανικὸν ὄν, ἔχον ζωὴν, συνεί-

δησιν, διάνοιαν, σκέψιν καὶ ὀργανισμὸν, τόσον τέλεια, τόσον πολὺπλοκα, τόσον ὑπερανθρώπως σοφά, ὡς ὁ ἀνθρώπος, θεωρεῖται καὶ εἶνε πράγματι σήμερον μέγα καὶ καταπληκτικὸν θαῦμα, τὸ ὁποῖον μόνον ἡ ζωογόνος πνοὴ ἐνὸς Θεοῦ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ.

—Ὁ νέος Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐπεσκέφθη τὸν Μακ, Ἀρχιεπίσκοπον τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην.

—Ὁ Διευθυντὴς τῶν θρησκευμάτων ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κ. Χρ. Ἀνδροῦτσος ὑπέβαλε παραίτησιν.

—Κατὰ τὸν Ἀπολογισμὸν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τοῦ ἐν Βουλαγαμένῃ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου χρήσεως 1925, τὰ μὲν ἔσοδα ἀνῆλθον εἰς δρχ. 478. 805 20, τὰ δὲ ἔξοδα εἰς δρχ. 448. 860. Ἐμείνε δὲ περίσσειμα δρχ. 29.945.20. Τρόφιμοι τοῦ Ὁρφανοτροφείου ὑπῆρξαν ἐν διαρκείᾳ τοῦ ἔτους περὶ τοὺς 120 Ἐν τῷ Ὁρφανοτροφείῳ κατὰ τὸ τρέχον σχολικὸν ἔτος λειτουργεῖ πλήρης Δημοτικὴ Σχολὴ καὶ πλήρης Σχολαρχεῖον.

—Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τριετίας τῆς ἀρχιερατείας τοῦ Μακ, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, πρωτοβουλία τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου» ἐτελέσθη ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῶ δοξολογία χοροστανοῦτος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ παρισταμένων τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ πλήθους λαοῦ. Μετὰ τὴν δοξολογίαν ὁ Κλῆρος συνάδευσε τὸν Μακαριώτατον εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν, ὅπου ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου» προσεφώνησεν αὐτὸν ἐκ μέρους τοῦ Κλήρου ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Αἰδ. Δημ. Βλυσίδης διὰ θερμῆς προσλαλιᾶς ἐκδηλώσας τὰ πρὸς τὸν Ποιμενάρχην αἰσθήματα ἀγάπης καὶ ἀφοσίωσως τοῦ Κλήρου. Ἀπαντήσας ὁ Μακ, Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσκόπητε γενικῶς τὴν παρελθοῦσαν τριετίαν ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως καὶ ἐξέφρασε τὴν εὐχαρίστησιν αὐτοῦ διὰ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, ὑπέδειξε δὲ εἰς αὐτὸ τὴν ἀνάγκην συντόνου προσπαθείας καὶ δράσεως ὅπως ἡ Ἐκκλησίᾳ ἐκπληρώσῃ τὴν μεγάλην αὐτῆς ἀποστολήν.

—Τὴν Πέμπτην ἐτελέσθη ἐν τῷ ἱερῷ Μητροπολιτικῷ Ναῶ τὸ νενομισμένον ἐτήσιον μνημόσυνον τοῦ ἱδρυτοῦ καὶ τῶν μελῶν τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου» ἱεσορρογήσαντος τοῦ Μακ, Ἀρχιεπισκόπου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐξ ἡμερῶν ὡρας ὁ ἀποσταλὴς πρὸς τὴν Αἰγυπτιακὴν Κυβέρνησιν κατάλογος τῶν ὑποψηφίων διὰ τὴν τελικὴν πατριαρχικὴν ἐκλογὴν δὲν ἐπεστράφη εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἐν τῷ μεταξύ δ' ἐγνώσθη, ὅτι ἡ Αἰγυπτιακὴ Κυβέρνησις ἔχει ἀπωσθήσει ἀντιρροήσεις ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν ἐκείνων ἐκ τῶν ὑποψηφίων, ὧν τὰ ὀνόματα ἀνεφέραμεν. Ἐν τῷ μεταξύ, καθ' ἃ ἔξ Ἀλεξανδρείας πληροφοροῦμεθα, ἡ Τοποτηρητεῖα διεβίβωσεν

ἀπάντησιν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἐν σχέσει πρὸς τὸ γνωστὸν πρωθυπουργικὸν σημείωμα, καθ' ἃ ἠξίωσεν ὁ πρωθυπουργός. Ἐν τῇ ἀπαντήσει ταύτῃ ὁ Σεβ. Τοποτηρητῆς δηλοῖ, ὅτι τὰ ἐν τῷ ἐν λόγω σημειώματι ἀναφερόμενα δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῶσιν ὑπὸ τῆς Τοποτηρητείας, ἀλλὰ μόνον μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Πατριάρχου καὶ ὑπ' αὐτοῦ, δεδομένου ὅτις ὅτι ἡ Τοποτηρητεία ἔχει ἀπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμίων τὸ δικαίωμα μόνῃς τῆς κανονικῆς διεξαγωγῆς τῆς ἐλογῆς καὶ τῆς ἀπλῆς διεκπεραιώσεως τῶν τρεχουσῶν ὑποθέσεων τοῦ Πατριαρχείου. Κατ' ἀκολουθίαν, ἡ Τοποτηρητεία, ἀποκλείουσα πᾶσαν συζήτησιν ἐπὶ τῶν σημείων τοῦ σημειώματος, ὅποια περὶ τῆς αὐξήσεως τῶν ψήφων τῶν ὀρθοδόξων Σύρων, τῆς ἐκλογῆς καὶ τοῦ διορισμοῦ Σύρων μητροπολιτῶν κτλ, ὑπαγομένω εἰς τὴν δικαιοδοσίαν μόνου τοῦ Πατριάρχου, ἀρνείται τὴν ἀποδοχὴν αὐτοῦ καὶ τὴν πρὸς αὐτὸ συμβόρφωσιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἐκ στατιστικῆς γενομένης ἐν Βουλγαρίᾳ τῷ 1924, παραλαμβάνομεν τὰς ἑξῆς λεπτομερείας :

Οἱ κάτοικοι τῆς Βουλγαρίας εἶνε κατὰ θρησκείματα : Ὁρθόδοξοι 4,061,729. Ρωμιοκατόλικοι 34,072. Προτεστάνται 5,617. Ἀρμενογεωργιανοὶ 10,848. Ἰουδαῖοι 43,232 καὶ μωαμεθανοὶ 690,734. Οὕτω 83 ο/ο εἶνε ὀρθόδοξοι. 1)2 ο/ο τῶν προτεστατῶν 1)5 ο/ο τῶν Ρωμιοκαθολικῶν εἶνε ξένοι.

Ἡ ὀρθόδ. Βουλγαρ. Ἐκκλησία περιλαμβάνει 11 ἐπαρχίαι, 2,459 ἐνορίας, 2,721 ἐνοριακοὺς ναοὺς καὶ παρεκλήσια, 86 μονὰς, 10 ἐπαρχιακοὺς ἐπισκόπους (τῆς θέσεως τοῦ Ἐξάρχου τελούσης κενῆς ἐπὶ τῷ 1911) καὶ 10 βοηθῶν ἐπισκόπους, 2,217 ἐνοριακοὺς ἱερεῖς, 143 μοναχοὺς καὶ 153 μοναχάς. Ἡ μόρφωσις τοῦ κλήρου εἶνε λίαν ἐλλιπής. Ἐκ τῶν μνημονευθέντων κληρικῶν 290 ἐφοίτησαν εἰς τὰς δημοσίας σχολὰς, 27 δὲ μόνον ἔχουσιν ἀντίθετον τινὰ μόρφωσιν, θεολογικὴν δὲ μόνον 15. Ἡ στοιχειώδης αὕτη μόρφωσις τοῦ συνόλου σχεδὸν τῶν ἱερέων ὀφείλεται — κατὰ τὸν καθηγ. τοῦ Πανεπιστημίου Σόφιας κ. Τσαγκῶφ — εἰς τὸ ὅτι οὗτοι ἐχειροτονήθησαν πρὸ τῆς βουλγαρικῆς ἀνεξαρτησίας, ὅποτε δὲν ὑπῆρχον ἀνώτεροι σχολαί. Ἡ γενεὰ ὅμως παρέρχεται καὶ θ' ἀντικατασταθῇ ὑπὸ θεολογικῶς μεμορφωμένων κληρικῶν. Ἡ Βουλγ. Ὁρθόδ. Ἐκκλησία κέκτηται σήμερον 4 ἱερατικὰς σχολὰς καὶ σεμινάρια ἱερατικά. Ἀπὸ τοῦ 1922 λειτουργεῖ καὶ ἡ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Θεολογικῇ Σχολῇ, ἀριθμοῦσα περὶ τοὺς 100 φοιτητάς.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τοῦ ἀγγλικανικοῦ περιοδικοῦ «Χριστιανικὴ Ἀνατολή» («Christian East, Sept.

1925) περιλαμβάνεται ἡ λεπτομερὴς ἐξιστῶρησις τῆς εἰς τὴν Ἑγγύς Ἀνατολὴν καὶ τοὺς ἱεροὺς αὐτῆς τόπους δευτέρας ἀποδημίας τῶν καὶ ἐντεῦθεν διελθόντων ὑπερεκατὸν ἄγγλων κληρικῶν, ἡδείας ἀποκομισάντων ἐντυπώσεις καὶ ἀναμνήσεις καὶ ἐκ τῆς ἀναστροφῆς μεθ' ἡμετέρων ἱεραρχῶν καὶ καθηγητῶν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐν τοῖς ξενοδοχείοις Petit Palais καὶ Ἀγγλίας δεξιώσεων, ἃς περιγράφουν λεπτομερῶς. Τὸ τεῖχος ἐν τῇ ἀρχῇ κοσμεῖται διὰ τῆς εἰκόνης τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Φωτίου, ἐν τῷ κειμένῳ δὲ καὶ δι' ἄλλων εἰκόνων ἐκ τοῦ προσκυνηματικοῦ ταξιδίου καὶ τοῦ ἐν Λονδίῳ ἐορτασμοῦ τῆς 1600 ἐπετείου τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἴκουμ. Συνόδου.

ΝΕΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

Ἀσπασία Κυριακοῦ δραχ. 100, Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Βλασίου Δαδίου 155, Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Δημητρίου Δαδίου 112.50, Πρόεδρος Κοινότητος Λακρυσίου (Καρδίτσης) 50, Ἱερὸς Ναὸς Χρυσοσπηλαιωτίσης Ἀθηνῶν 1115, Νομάρχης Ἰωαννίνων ἐκ τῆς Κοινότητος Τσαρκοβίτσης 100 καὶ ἐκ τῆς Κοινότητος Μουσπίνης 100. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος 175, Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης 5633, τὸ ὅλον δραχ. 2,540.50.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, Ἀνέκδοτος ἀλληγογραφία τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Ματθαίου Ψάλτου (1746—1766).—Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ δημοσιεύματος τούτου παρετέθη ἐν τῷ «Ἐκκλησιαστικῷ Φάρῳ» Ἀλεξανδρείας τομ. ΙΖ'. (1918) σ. 401—435, τὸ δὲ δεύτερον ἐν τῷ αὐτῷ περιοδικῷ τομ. ΙΘ'. (1920) σ. 495—614. Ἀλλὰ τὸ σχετικὸν τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ ἐδημοσιεύθη μόλις κατ' αὐτάς. Τὰ δημοσιευόμενα κείμενα διεσώζοντο ἐν τῷ 223φ κώδικι τῆς Ἀγίῳ Ὁρει Μονῆς Κουτλουμουσίου, ἀλλ' ὁ κώδιξ σήμερον δὲν σώζεται, ἐξ αὐτῶν δὲ εἶχον ἀποσπάσει κειμενά τινα ὁ ῥώσος Πορφύριος Οὐσπένσκις, ὁ Σπ. Λάμπρος, ὁ κ. Μ. Γεδεὼν καὶ ὁ κ. Δημ. Π. Πασχάλης. Εὐτυχῶς τοῦ ἀπολεσθέντος κώδικος ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος πρὸ δεκαετίας περίπου προμηθευθεὶς παρὰ τοῦ Σεβ. Ιου'ς Petit, λατίνου Ἀρχιεπισκόπου, ἀντίγραφον, γενόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Γεδεὼν, ἐδημοσίευσεν ἐξ αὐτοῦ τὸ Ἀρχεῖον τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Ματθαίου τοῦ ἐξ Ἄνδρου, ἐπονομαζομένου Ψάλτου. Παρατίθενται 75 ἀνέκδοτα κείμενα, τὸ πλεῖστον ἐπιστολαὶ τοῦ Ματθαίου παρ' αὐτοῦ γραφεῖσαι ἢ πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνθεῖσαι, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ αὐτῶν καὶ ἄλλων πηγῶν προτάσσεται ἀκριβὴς καὶ ἐμπειριστατωμένη ἐκθεσις τοῦ βίου καὶ τῆς δράσεως τοῦ Πατριάρχου.

—Τοῦ αὐτοῦ: Χρονολογικὸς πίναξ τῶν Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας, «Πάνταινος» Ἀλεξανδρείας, τομ. ΙΘ', 1926, σ. 17—19

Πολυκάρπου Συνεδινού, Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως, Ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἐν Γόρτυνι. Ἡ μελέτη αὕτη, δημοσιευθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν τῇ

«Θεολογία», εξετάζει την ίδρυσιν και την ιστορίαν τῆς ἐν λόγῳ μονῆς ἐπὶ τῇ δάσει ἐπισημῶν ἐγγράφων καὶ πληροφοροφωδῶν. Ἐκ ταύτης πληροφοροφούμεθα καὶ περὶ τῶν ὠφελειῶν ἃς προσήνηγεν ἐν δυσχεμεροῖς χρόνοις, ὡς καὶ ἄλλων Μονῶν ἐν Γορτυνίᾳ αἰτίας, μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Ἔθνους, διεύθησαν.

«Θεολογία». — Ἐξεδόθη τὸ 1γ' τεῦχος τῆς «Θεολογίας» (τὸ πρῶτον τοῦ ἔτους 1926), περιλαμβάνον τὰς ἀκολουθούσους μελέτας: **Χρυσοστόμου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν**. Ἱστορικά σημεῖα: Ἰωαννίκιος Καρτάνος, Γεώργιος Σουγδουρῆς, Μεθόδιος Ἀνθρακίτης, Χριστόδουλος Εὐσταθίου Ἀζαράν. — **Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Ἀγγελιδάκη** Ἡ κατάσταση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης ἐπὶ ἐνετοκρατίας — **Ἀρχιμ. Εὐμηνουὴλ Ἰ Καρπαθίου**. Τὸ Βουλγαρικὸν σχίσμα. **Μητρ. Γέρτνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολυκάρπου**. Ἡ ἱερά μονὴ τοῦ τιμίου Προδρόμου ἐν Γορτυνίᾳ. Κρίσεις: περὶ τοῦ Καταλόγου τῶν κωδικῶν τῆς μεγίστης Λαύρας, τοῦ ἐκδοθέντος ὑπὸ τοῦ πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Κ. Δουβουνιώτου, περὶ τοῦ συγγράμματος τοῦ κ. Κώστα Καιροφύλα «Ὁ Βησσαρίων καὶ ὁ Πίος Β» ὑπὸ τοῦ καθ. κ. Ἀδ. Διαμαντοπούλου, περὶ τοῦ ἔργου τοῦ κ. Δημητρίου Πασχάλη «Ἡ Ἄνδρος» ὑπὸ τοῦ κ. Γρηγορίου Παπαμιχαήλ, καὶ ἄλλα βιβλιογραφικὰ σημεῖα. Ἡ «Θεολογία» ἐκδίδεται εἰς τεύχει τρίμηνα προνοίᾳ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου, διευθύνεται ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γ. Παπαμιχαήλ. Ἀποστέλλεται τῷ αἰτούντι μετὰ τῆς προκαταβολῆς ἑτησίας συνδρομῆς ἐκ δραχ. 80 διὰ τὸ ἑσωτερικὸν καὶ φρ. 60 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, διὰ δὲ τὴν Ἀμερικὴν δολ. 4.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ Μητροπόλει Ἀργολίδος Ἱεράς Μονῆς Ταλαντίου προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησιν τοῦ ἐφειμένου τυροῦ νοποῦ εἰς τσαντίλας τῆς Ἱεράς Μονῆς Ταλαντίου, ἐνεργηθεισομένη ἐν Ναυπλίῳ τῇ 21ῃ Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέρα Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐνώπιον ἀντιπροσώπου ἡμῶν καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Ναυπλίου κ. Ν. Τσολακοπούλου συμφώνως τῇ διακηρῶσει τῶν ὄρων τῇ κατατεθειμένῃ ἔντε τῷ γραφεῖ τῆς Μονῆς καὶ τῆς Κοινότητος Ἀραχναίου. Πρώτη προσφορά ὀρίζεται δραχ. δέκα (10) κατ' ὀκτάν. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ταλαντίου τῇ 13 Φεβρουαρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σερίφῳ Ἱεράς Μονῆς τῶν Ταξιάρχων, διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐξαετοῦς ἐνοικιάσεως τὰ κάτωθι κτήματα 1) Ἡπάμπελας Γοῦρνα 2) Ἡπάμπελας Βαρδάκας 3) ἀγρῶν 4) Μανστούρος Βαράτης 4) ἀγρὸς Βουνῆ Μεσάδα 5) ἀγρὸς Ραπετῆ 6) ἀγρὸς Παλαγαβριτῆ 7) ἀγρὸς Βενεσάνας καὶ 8) ἀγρὸς Γονέτ ἀνήκοντα εἰς τὴν ἀνωτέρω Ἱεράν Μονὴν συμφώνως τοῖς ὄροις τῆς διακηρῶσεως ἡμῶν Ἡ δημοπρασία γενήσεται τῇ 9 Μαΐου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογραφοῦντος Εἰρηνοδίκου Σερίφου καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀρξομένη τῇ 10 π. μ. ὥρα καὶ ληγοῦση τὴν 12 τῆς μεσημβρίας. Ἐν Σερίφῳ τὴν 20 Φεβρουαρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ζητουμά δηλοποιεῖ ὅτι συνεπεία τῆς ὑπ' ἀριθ. 1438 ἐ. ἔ. διαταγῆς τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθεισομένη ἐν Τρικκάλοις καὶ τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 14, 21 καὶ 28 Μαρτίου 1926 ἢ πενταετῆ ἐνοικίασιν τοῦ λειβαδίου «Χίρα» τῆς ἀνω Ἱ. Μονῆς ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταυταριθμοῦ διακηρῶσεως, ἧς γνώσιν δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ βουλόμενοι πρὸ πάσης πλειοδοσίας Πρώτη προσφορά ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 4000 ἑτησίως. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ζητουμά τῇ 25 Φεβρουαρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Γιαννετᾶς προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς ἐκποίησιν τὰ κατωτέρω μικρὰ ζῶα τοῦ ποιμνίου τῆς Μονῆς συμφώνως τοῖς ὄροις τῆς ταυταριθμοῦ διακηρῶσεως: ἦτοι 20 τράγοι ἐξ ὧν 15 μιλιόργια 3 στρίφα 2 παλαιὰ 9 κριοὶ ἐξ ὧν 5 μιλιόργια 4 στρίφα 2 παλαιὰ Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Ἐλασσῶνι τὴν 22α Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ἐν Ἐλασσῶνι τῇ 22 Φεβρουαρίου 1926

Ἡ Ἱερά Μονὴ τοῦ Τιμίου Προδρόμου «Σκήτη Βερροίας» προκηρύσσει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως, ἐνεργηθεισομένη ἐν Βερροίᾳ τῇ 24ῃ Μαρτίου ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Βερροίας κ. Γεωργίου Μανουηλίδου, ἐνὸς δεινροκήπου ῥοιῶν ἐν θέσει Μπαχτσιλίγια Βερροίας μετ' ἔκτασιν τριῶν παλαιῶν στρεμμάτων Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Τ. Προδρόμου «Σκήτη Βερροίας» τῇ 14]2]26.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱεράς Μονῆς Γαλατάκη διακηρύττει ὅτι ἐπαναλαμβάνεται ἢ πλειοδοτικὴ δημοπρασία τῆς ἐνοικιάσεως, τῆς κατασκευῆς καὶ ἐξαγωγῆς ἐκ τοῦ δάσους τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεράς Μονῆς, τοῦ κειμένου εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ τέως Δήμου Αἰγαίων, πενήκοντα (50) χιλιάδων ὀκτῶν ξυλανθράκων, δέκα πέντε (15) χιλιάδων ὀκτῶν πευκοφλοῦ κατὰ τοὺς ὄρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας, τῆς Κοινότητος Αἰμῆς καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορά δι' ἐνοίκιον ὀρίζεται τῶν μὲν ξυλανθράκων εἰς λεπτὰ τριάκοντα (30) κατ' ὀκτάν, τοῦ δὲ πευκοφλοῦ εἰς λεπτὰ εἴκοσι κατ' ὀκτάν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον, τοῦ Συμβολαιογράφου Αἰμῆς Μιχαὴλ Δ. Δάρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν Αἰμῇ τὴν 2.ην Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας Ἐν περιπτώσει δὲ μεταίωσης αὐτῆς ἐνεκεν οἰουδὴποτε λόγου ἢ μείζονος προσφοράς μετὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτης θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὐτὴ καθ' ἐκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν ἐπὶ τῇ βάσει νέας διακηρῶσεως τοιχοκολλουμένης ἐν Αἰμῇ πρὸ τριῶν τοῦλάχιστον ἡμερῶν ἄχρις ἐπιτεύξεως ἀποτελέσματος. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Γαλατάκη τῇ 29 Φεβρουαρίου 1926.